

ikke kan forstaa, hvorfor det ærede Medlem da er saa villig til at overlade til Justitsministeriet at stelde mellem saadanne virkelige Sprængstoffer og andre Stoffer, der kun under visse Omstændigheder kunne virke sprængende, men er bange for at overlade den samme Adskillelse til Domstolene. Det er jo i Virkeligheden Forfællelsen mellem ham og mig. Jeg mener, at Justitsministeren vil kunne optage paa sin Fortegnelse Stoffer, som Justitsministeriet finder ere Sprængstoffer, medens det ærede Medlem maatte ikke finde, at det er Sprængstoffer alt sammen. Men noget saadant maa jo dog afgøres efter objektive Kriterier, og Domstolene ville vide at finde en saadan Grænse, som hverken vil forulempe det ærede Medlem eller andre. — Naar det ærede Medlem bemærkede, at Hovedformalet med hele Loven er at forhindre uforsigtig Omgang med farlige Stoffer, men derimod ikke at modvirke Forbrydelser, vil jeg tillade mig at vende dette Raaben mod det ærede Medlem selv. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han ikke vil indrømme, at det, naar det i Loven siges, at af Dynamit, Stødbomuld og Nitroglycerin maa man kun have 2 Pund, og at med disse Sager skal der tagtages mange Forsigtighedsregler, kan opfordre til at vise Uforsigtighed f. Eks. med Melinit eller med andre af de Stoffer, som ikke ere forbudte i Bekendtgørelsen fra Justitsministeriet. Naar disse Stoffer kunne indføres uden Kontrol, kan man jo gøre med dem, hvad man vil. Jeg kunde have føjet til før, at man ikke alene letter Forbrydelsen, men ogsaa i det hele forhøjer Faren, som er forbundet med disse Stoffer, ved at affatte Loven saaledes, som Lovforslaget nu foreligger; dersom man ikke vil optage en meget lang Række af Sprængstoffer i Bekendtgørelsen, og det synes den ærede Justitsminister jo ikke at have Øyst til. Derfor forekommer det mig, at de Grunde, som det ærede Medlem anførte, i Virkeligheden tale til Fordel for Flertallets Standpunkt og ikke for hans.

Det. Hansen: Der er dog, som den ærede Ordfører vil vide, den Forskel mellem, at Omraadet for denne Lov bestemmes i det enkelte af Justitsministeriet; og at det bestemmes ved et almindeligt Udtryk som Sprængstoffer — saa at det altsaa er Domstolene, der bagefter skulle afgøre, om en handlende har forbrudt sig mod Loven eller ikke — at enhver i første Tilfælde ved, hvad han har at rette sig efter; han har da for sig en Fortegnelse fra Justitsministeriet, og deri nævnes ganske bestemte Stoffer. Men

skal Omraadet bestemmes ved Højesteretsdom, der maatte først falder et halvt eller et helt Aar efter, ved den, der indfører visse Stoffer, ikke, om han forbrøder sig eller ikke. Det er en Bemærkning, der gælder netop med Hensyn til den Slags Politibestemmelser, at det er overmaade heldigt, at de handlende paa Forhaand vide, hvad de have Lov til at handle med, og hvad de ikke have Lov til at handle med, og at dette ikke skal være Genstand for vanskelige Fortolkninger og maatte en langvarig Proces. Overhovedet maa det jo erindres, at den Lov, vi her beskæftige os med, skulde indeholde Politibestemmelser angaaende Ordningen af Handelen med visse Stoffer, og derfor er jeg noget betænkelig ved at komme ind paa det rent strafferetlige Omraade, saaledes som det ærede Udvalg vil have os til ved sit Endringsforslag under Nr. 17. Der findes jo her et Forslag til en hel Paragraf, der egentlig burde staa i den almindelige borgerlig Straffelovs 29de Kapitel. I det 29de Kapitel, der drejer sig om Handlinger, hvorved Skibbrud, Oversvømmelser eller anden større Ulykke kan forarsages, findes vel en Række Paragraffer, men ingen sigter ganske vist særlig til det Tilfælde, som her foreligger. Derfor kan jeg nok forstaa, at det ærede Udvalg har ladet sig lede ind paa at ville supplere Straffeloven med Bestemmelsen i Endringsforslaget under Nr. 17, men naar man vil det, skal man dog tage nøje under Overvejelse, om denne Bestemmelse kommer i Harmoni med de øvrige Paragraffer, der findes i Straffelovens 29de Kapitel; det tror jeg nemlig ikke, den gør. Jeg har taget Ordet for at henlede Udvalgets, den ærede Ordførers og Justitsministers Opmærksomhed paa, om ikke den Straffebestemmelse, der nu foreslaas under Nr. 17, er konstrueret helt igennem paa en Maade, der er helt forfællelig fra de Paragraffer, der findes i 29de Kapitel i Straffeloven. Den ærede Ordfører vil ved at læse disse Paragraffer igennem, bemærke, at der stelles mellem Hensigt og Forsæt, at der gives Bestemmelser om uagtomme Handlinger, kort sagt: Distinktioner, som man ikke finder i det Forslag, som det ærede Udvalg stiller her. Jeg vil endogsaa sige, at i selve det ærede Udvalgs Forslag sammenblandes paa en Maade, som man ikke finder i Straffeloven, den videregaaende Hensigt med det bestemte Forsæt, nemlig derved, at den Udælæggelse eller Bestabigelse, der bevirkes under saadanne Omstændigheder, at vedkommende maatte indse, at andres Liv derved udsættes for aabenbar Fare, men uden at der er nogen Hensigt, jo endogsaa uden at der er noget bestemt Forsæt, rettet